

LIBRIS

We know
books

YvonK

SAMORAVORA
SAMORAVOR
SAMORAVO
SAMORAV
SAMORA
SAMOR
SAMO
SAM
SA
S

E I K O N

CUPRINS

ARCANISTUL.....	V
ALEEA NENUMITĂ	XV
MOȘ SKARE & GURA IADULUI.....	XXIII
4 DE PICĂ.....	XXXI
DESPRE BRIGANDISM ȘI EFECTELE SALE NOCIVE ASUPRA CIVILIZAȚIEI RURALE... ..	XXXIII
AVENTURILE FABULOSULUI.....	XXXIX
SCARMAROUCH VON PUMPERNICKEL ȘI-ALE HANULUI CARAVANSERAI PRIN CANTOANELE FLAMBARONULUI.....	XXXIX
CLUBUL DE PALINDROM TABULA FUNEBRIS.....	LVII
LAMENTAȚIA KRIMSONIANĂ.....	LXXV
NORII.....	CI
TRANDAFIRIU QUINACRIDON.....	CVII
ARRHETONUL	CXIII
MOLIMA ROȘIE.....	CXXVII
HIPNAGOGIA.....	CXLVII

LBRIS

We know
books

ARCANISTUL

Un întuneric malefic spulbera pâlparea celor câteva lămpădare stradale, pipăind ferestrele oarbe ale vechilor manoruri și crengile scheletice ale arborilor defuncți. Intersecția unor drumuri de piatră cubică, tropotul surd al unor copite, apoi o diligență ca un dric oprindu-se în dreptul unui grilaj de lănci negre al unei căsoaie funeste cu două etaje.

5 Zadișari²... cupru, hârâi vizitiul bărbos al cărui ochi de sticlă reflectă imaginea mlădie a bărbatului cu pelerină și joben ce-i plăti suma fără niciun cuvânt, urmărind cu privirea dricul ce se depărta trepidând înainte de a inspecta strada pustie și a descuia o ușă neagră, deasupra căreia putea fi descifrată inscripția:

¹ Oraș aflat într-o dimensiune întunecată, paralelă cu Infra Terra.

² Sistem monetar în diverse regiuni ale Tărâmului de Dedesubt - Infra Terra.

Vestibulul era întunecos, despărțit de restul casei prin două draperii ample, sângerii, ce se odihneau grele precum aripile unei molii uriașe. Dincolo de ele, bărbatul străbătu în tăcere un hol lung și întunecat, la capătul căruia se opri ascultând îndelung tăcerea casei. Două aplauze scurte făcură ca mai multe lumânări să se aprindă ca prin *magie*, luminând sufrageria înșesată de tomuri, vitrine cu obiecte rare, borcane conținând embrioni disecați în formol, cabinete și biblioteci înalte. În mijlocul încăperii trona un birou masiv.

Cine ești? întrebă arkanistul pe un ton jos, dar ferm.

Neprimind niciun răspuns, scoase din buzunar o monedă mare din argint pe care o aruncă în mijlocul unui cerc magic ce înconjura biroul, cu desene albe sugerând complicate sigilii și litere filigranate. Moneda se învârti ca un titirez pe parchetul vechi, făcând trei ronduri de cerc înainte de a se opri cu un *poc!* ca și cum o talpă invizibilă ar fi călcat-o brusc.

Te ipsum revela!³ rosti autoritar bărbatul între două vârste al cărui obraz purta cicatricea unor torturi magice, desenând cu brațul în aer un semn indescifrabil și presărând sare împrejurul cercului.

Bethrarka va arde, ține minte... sângele-n apă nu se preface, iar tu n-ai ce face! intonă răspicat o voce schimonosită, înainte ca fuioare de fum să se întrupeze într-o creatură încornorată cu barba prăfuită și ochi roșii, ficși.

Tu ergo quid dicis? Sumus idem?⁴ continuă Umbră, batjocorind latina arkanistului în timp ce-și admira chipul oribil într-o oglindă crăpată.

Noi doi nu suntem și nu vom fi niciodată la fel, răspunse amfitrionul pe un ton crescător, dar la fel de ferm. ***Îmi poți imita chipul, însă nu mă vei poseda niciodată***, continuă, deloc impresionat de Servitorul care îi luase chipul.

Vorbești măscări, frate Malachar, sau cum îți mai spui acum... Ce s-a întâmplat cu Albert cel înțelept, fratele

³ Arată-te! – lat.

⁴ Ce zici? Semănăm? – lat.

Gregor rătăcitorul sau bătrânul Erbor din Talath Tekin? Oare i-am uitat pe toți? Ești același oriunde te-ai ascunde și oricât nisip ar curge în Clepsidre... replică spiritul încornorat mijind un rictus sinistru.

Numele meu este Malachar Cane, stăpânul tău, iar asta e tot ce trebuie să știi, dihanie! completă arkanistul și scoase o baghetă lungă de alun ornată cu inele de argint. **Îți poruncesc să te reîntorci în chivot și să rămâi acolo până te voi invoca!**

Ha, ha, ha! , râse încornoratul, aplecându-se peste tomurile și instrumentele de pe birou, **chivotul... ce glumă penibilă... Credeam că ai evoluat prin toate reîncarnările și-ai învățat ceva despre mine. Puterile mi se măresc pe zi ce trece, iar cei care mi-au descuiat sunt aproape... În curând mă vei numi Egregor...**

Malachar făcu un pas înapoi, dar rămase în cerc. Cunoștea puterile unui Egregor și capacitatea sa de a devora energia, informația, și-a devasta imperii întregi. Însă un Egregor se naște ca urmare a unei voințe colective... Umbră nu era decât un Servitor din speța Familiarilor. Dacă ar fi avut dreptate, însemna că forțe oculte ar fi conlucrat la fabricarea sa.

Știi ce-ți trece prin minte, arkanistule, spuse arătarea schimonosindu-se și recompunându-se din fufioare de fum până ce-i ajunsese la ureche. **Te întrebi cine sunt ceilalți? Cine sunt cei care îmi oferă putere în afara ta?... Daaaa... asta te frământă. CINE SUNT EI?! Ah, dar știi deja răspunsul! Știi deja că pierzi avantajul propriei puteri și că ei sunt vocile care te îngână. Vocile ce nu-ți mai dau pace și care te sorb de energie! Vocile de care te adăpostești în acest burg uitat de lume, în această casă mizeră! Te întrebi cum am reușit să evadex din chivot? Cine mi-a descuiat?... Dacă simți că înnebunești, s-ar putea să ai dreptate, Malachar Cane! Privește-te în oglinda magicienilor și spune-mi ce vezi!**

Fără a se putea împotrivi voinței Umbrei, arkanistului îi alunecă privirea asupra oglinzii sparte oferite de Servitor, doar pentru a constata dispariția propriului chip. Trăsături-

le feței sale se evaporaseră cu desăvârșire, lăsând locul unui cap de momâie precum cele care serveau la casele bogătașilor Bethrarkăi; ființe fără suflet sau conștiință, născute pentru a servi și atât. Pentru un moment își pierdu cumpătul, dezchilibrându-se și căzând la pământ în râsetele convulsive ale Umbrei, al cărei chip era identic cu al său. Ceilalți membri SCB⁵ îl avertizaseră în legătură cu o escaladare a manifestărilor demonice. Zvonuri cu privire la formarea unor cercuri oculte circulau de o vreme, membrii societății fiind sfătuiți să rămână extrem de vigilenți în orice circumstanță și să umble în perechi; sfat pe care Malachar Cane îl nesocotise, preferând să își păstreze modus operandi⁶. Diverse omene certificau ipoteza, cel mai semnificativ apărându-i în urmă cu cinci nopți într-un vis, în urma căruia se trezise asudat și-l consemnase în jurnal cu tuș stacojiu.

Sezonul Secundus, săptămâna Quattor, Threnaldin⁷

Mă trezesc în miez de noapte, terifiat de următorul vis: Se făcea că sunt în dormitor la ora lupului, când aud zgomote indefinite dinspre atelier. Cobor treptele și, pe măsură ce mă apropii de ușile înalte, văd o lumină vernilină??? ce iese pe gaura cheii. Îmi pregătesc bagheta și împing ușa, gata de atac. O pisică neagră, pe care nu o recunosc, iese în grabă pe lângă picioarele mele și se face nevăzută pe holul întunecat. Atelierul este pustiu, cu excepția unor fuioare de fum ce plutesc la nivelul solului, ca și cum cineva invizibil ar scrie cu fumul lumânărilor. Stau înlemnit, neputându-mi mișca picioarele,

⁵ Societatea Colecționarilor din Bethrarka – Numele de camuflaj asumat de membri păstrători ai Sigiliilor magice ce țin lăcătuite spirite malefice antice și ai căror membri sunt aleși prin vot secret fiindu-le încredințate parole, chei și chivoturi pe care trebuie să le păzească cu prețul vieții. Malachar Cane este unul dintre membri fondatori.

⁶ Modul de operare – lat.

⁷ Denumiri ale sezoanelor, săptămânilor și zilelor în Tărâmul de Desubt.

LIBRIS | **Web** | **books**
și privesc fumul pe măsură ce formează un cuvânt. Este chiar **SAMORAVORA**, „Să fie în siguranță pentru totdeauna”, cuvântul de înlănțuire al Umbrei! Știu că este imposibil să fi evadat din chivot! L-am înlănțuit acolo acum multe ierni. Nimeni și nimic în afară de mine nu l-ar putea elibera vreodată. Disipez cuvântul cu bagheta alergând la sertarul unde știu că este chivotul. Îl găsesc descuiat! Lacătul lipsește. Caut prin buzunare cheia, dar este și ea de negăsit! Deodată, cineva sau ceva îmi pune mâna pe umăr. Îi simt degetele reci și mă tem de ce este mai rău. Fără să mă întorc, închid ochii și rostesc cuvântul de înlănțuire de trei ori consecutiv, fără niciun efect. Mână mă strangulează până simt că voi leșina. Mă trezesc brusc, cu inima bătându-mi nebunește, și cobor în fugă să verific dacă chivotul este la locul său. Îl găsesc nemișcat, cu lacătul pus, iar cheia este în locul unde o păstrez de obicei. Realizez că există interferențe cu gândurile mele. Cineva, sau ceva, mă urmărește telepatic. Decid să îl mut pe Umbră în alt chivot și să schimb cuvântul de înlănțuire...

Așadar, arkanistule, crezi că vocile din capul tău sunt atacatori sau tu însuși te sabotezi? Acum sunt aproape liber! Amintirile tale, visele tale, consemnările tale în jurnal, toate trec pe la mine! Sunt produse de „ceilalți” din mintea ta! Spune-mi acum care este noul chivot și care este cuvântul de invocare! Ard de nerăbdare să evadex din locul ăsta strâmt! Vorbește, arkanistule! Și să nu-mi spui că este **SAMORAVORA. Nuuu... **SAMORAVORA** nu mă va mai înlănțui niciodată, pentru că l-am citit în notițele tale. Ai greșit scriind! Personalitățile tale îmi sunt sclave și m-au eliberat! **SAMORAVORA** a însemnat mereu „Să fie în siguranță pentru totdeauna”. Ce nepotrivit! Vezi tu, tot ceea ce este în siguranță aspiră la libertate, iar în noaptea asta mă voi elibera din slugărnicia ta și voi incendia Bethrarka! Hai, șoptește-mi cuvântul și promit că îți voi lăsa viața asta de hoinar nebun și, bineînțeles... vocile!**

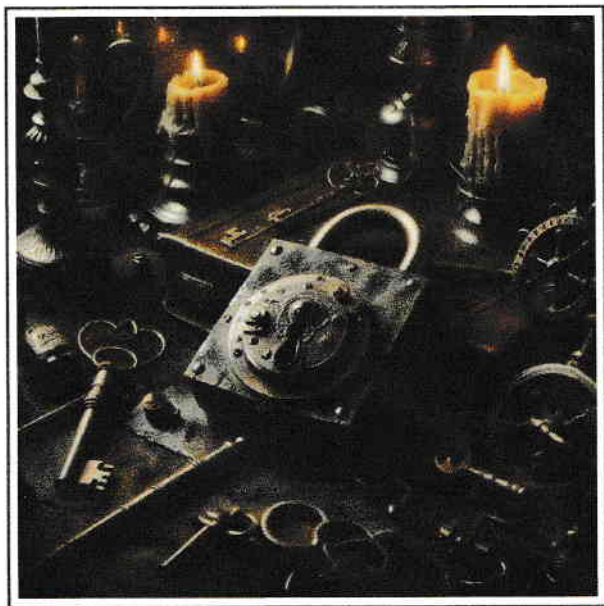
Râsul Umbrei stârni trepidații în toată camera, iar fuioarele de fum se transformară în noți negri prin care Malachar Cane văzu cum Bethrarka ardea din temelie, în timp ce dihania dezlănțuită sărise pe dânsul strangulându-l, impunând să-i destăinuiească cuvântul magic.

Dorești să-ți spun cuvântul eliberator, dihanie? Apropie-te, am să ți-l șoptesc... mai spuse arkanistul cu ultimele puteri, simțind respirația fierbinte și oribil mirositoare a Servitorului turbat cu ochii arzând de nerăbdare. ***SAMORAVORA! SAMORAVORA! SAMORAVORA! FII LEGAT PENTRU TOTDEAUNA!***

Un urlet înfiorător despică norii în două, iar creatura diavolească deșirată în multiple fuioare cenușii fu sorbită, de o putere căreia nu îi putu face față, către biroul plin de obiecte neorânduite. În câteva clipe, fumul, urletele și Umbra se evaporară, iar Malachar Cane sări de pe podea prinzând în mâini un mic lacăt ruginit în care introduse o cheiță veche, ferecându-l.

SAMORAVORA nu înseamnă numai „Să fie în siguranță pentru totdeauna”, dihanie, ci și „Fii legat pentru totdeauna”. Atunci când, împreună cu bătrânii arkanști, am inventat cuvântul, i-am atribuit dublul rol de protecție, dar și de înlănțuire, limbile noastre vechi având multe moduri de a fi înțelese; iar tu te-ai lăsat păcălit de vocile minții mele și de consemnările din jurnal. Nu ar fi trebuit să te încrezi vreodată în șiretenia creatorului tău, crezându-te mai presus de acesta. Mi-a luat multe vieți pentru a învăța să îmi ascut mintea și să manipulez limbajul, cea mai periculoasă dintre armele inventate de om. De acum înainte, vei fi înlănțuit în acest lacăt, iar eu voi pleca în căutarea unui loc în care să-l îngrop pentru totdeauna, acolo unde nimeni nu-l va găsi, vreodată! Așa stă scris: am să creez cum vorbesc!⁸

⁸ Accepțiune sub care este înțeleasă expresia ABRACADABRA.

¹ Să fie în siguranță pentru totdeauna.

² Să fie legat pentru totdeauna.

LIBRIS

We know
books

ALEEA NENUMITĂ

Coadă de abur, precum o cometă, putea fi zărită de la o poștă pe deasupra deșertului, atunci când, cu pufnituri și scrâșnituri de roți, locomotiva pătrunse între două șiruri de case cărămizii, deasupra cărora planau silențios câțiva dragoni. Ajunsese, în sfârșit, pe Aleea Nenumită!

Orășelul, sau mai bine zis unica stradă, era pustie și învălătucită în praf așa cum fusese încă de când timpul își clocea temeliile. Q știa asta. Dorise să vină aici. Coborând din locomotivă avu un gol în stomac dar nu-i dădu importanță. Uneori ai câte un gol în stomac. Alteori, un plin. Așa e viața. Iar acum locomotiva rămânea goală. *Ce mai fierătanie...* gândi Q, aranjându-și pe frunte jobenul cât el de înalt. Îl făcea să pară dublu. Ducea în el totul, iar un magician nu se desparte niciodată de jobenul său. Locomotiva oftă un țigănal melodramatic, pornind din nou la drum. *Pe curând...* îi spuse, privind-o cum se depărtează molcom într-un vâlătuc de vată de zahăr. Ah, nu... își uitase bastonul în locomotivă! *Dar stai! Nu-i bai. Uite cum ridic jobenul... bag mâna... caut... caut... și... Hocus Pocus, iată bastonul! Cum spuneam: totul este în joben!*

*

Casa era aidoma tuturor celorlalte din jur. O fațadă din cărămidă, ferestre mici cu perdele albe, o ușă din lemn de culoarea veșniciei, un etaj și acoperișul de țiglă încălzită de soare. Și încă ceva. Un coș de fum. Toate acoperișurile aveau câte unul. La fel cum, pe toate ușile, exista câte un ciocănel în mijloc. Q îl folosi ambițios. Apoi așteptă. Nimic. O mâncărime scârpănată cu vârful pantofului de lac. Nimic. O musculiță băgăcioasă aterizându-i pe mustață. Un bodogănit subtil, pași... o cheie învârtită în broască și... ușa deveni ospitalieră.

¹ Extern, străin - lat. Zonă/zone din exteriorul orașelor și satelor care nu figurează pe hărți sau care au o locație aproximativă, semi secretă sau secretă. De obicei aceste locații includ păduri, mlaștini, munți, sanctuare, taverne și pot fi locuri fără un punct spațial fix, etc.